

– 2 dage mellem 2. og 3. behandling.

Det betyder, at forslagene normalt »ligger stille« i ca. 18 af de 30 dage, der med SF's forslag afsættes som minimumsbehandlingstid i Folketinget, og at der således kun er ca. 12 dage til udvalgsbehandling.

For at sikre, at forslag, der ønskes hastebehandlet, hurtigt kommer til udvalgsbehandling, finder udvalget, at forslagsstillere f.eks. i fremsættelsestalen bør melde klarere ud om et eventuelt ønske om en hurtig behandling, således at et sådant ønske kan behandles i det relevante politiske forum straks efter fremsættelsen.

I øvrigt finder udvalget, at udvalgene med den stadig forbedrede planlægning af arbejdet bør sikre, at forslag som overvejende hovedregel er undergivet en udvalgsbehandling på mindst 14 dage.

4) Langtidsplanlægning

Som bilag 3 er optrykt et notat om langtidsplanlægningen af arbejdet i det norske Stortinget, den svenske Riksdagen og det finske Eduskunta.

Udvalget kan tilslutte sig, at man fortsat i Folketinget overvejer mulighederne for at forbedre planlægningen og herunder er opmærksom på sikkerheden af regeringens og udvalgenes forudsigelser om fremsættelser og betækningsafgivelser, således at de kan anvendes i en langtidsplanlægning.

Udvalget kan endvidere tilslutte sig, at der iværksættes et forsøg, der omfatter 3-4 udvalg, der efter det første udvalgsmøde, hvor forslaget er behandlet, afgiver en meddelelse til Præsidiets om, hvornår udvalget forventer at afgive betænkning over forslaget. Det bemærkes i den forbindelse, at det er vigtigt, at den relevante fagminister inddrages i planlægningen, således at der kan træffes aftaler om frister for besvarelse af spørgsmål og for eventuelle ændringsforslag.

Udvalget har endvidere anmodet administrationen om at overveje mulighederne for, at udvalgene på et tidligere tidspunkt – eventuelt straks efter fremsættelsen – kan påbegynde arbejdet med forslagene. En redegørelse herom vil foreligge i det nye folketingsår.

5) Typiske problemer i forbindelse med perioder med travlhed/behandlinger af lovpakker

Ikke mindst når et politisk forlig skal udmøntes i lovforslag, vil det være nærliggende for ministerierne at samle lovændringer i forskellige love i ét lovforslag. Problemet er imidlertid, at samlelove i et vist omfang kan give anledning til såvel politiske som juridiske overvejelser. De vil ofte resultere i modsatrettede ønsker om at dele et lovforslag, således at det bliver muligt at differentiere stemmeafgivelsen i forhold til de enkelte bestanddele. Dette kan give anledning til en række juridisk-tekniske problemer.

Er der overhovedet mulighed for at udmønte dele af forliget i lovgivning i form af ændringsforslag til allerede fremsatte forslag, vil dette naturligvis være ulige lettere end at udarbejde et nyt lovforslag, der skal igennem ministermøder, statsråd og 1. behandling. Ud over spørgsmålet om, hvorvidt det identitetskrav, som udledes af grundlovens § 41, stk. 2, er opfyldt, rejser ændringsforslag imidlertid lovkvalitetsmæssigt det problem, at et ændringsforslag erfaringsmæssigt ikke får den samme grundige behandling som egentlige lovforslag.

Som bilag 4 er optrykt et notat om retlige problemer forbundet med ændringsforslag.

Udvalget er meget opmærksom på, at der ikke i travle perioder bør ske en fravigelse af de almindelige begrænsninger i, hvilke emner der kan samles i ét lovforslag, og hvor vidtgående ændringsforslag der kan gennemføres til et lovforslag.

Udvalget vil snarest tage op til undersøgelse, om der kan ske en nærmere præcisering af, hvor vidtgående ændringer der kan gennemføres i et fremsat lovforslag under behandlingen i Folketinget.

6) Indstilling om beslutningsforslagets regel om en mindstebehandlingstid på 30 dage

Der er i udvalget tilslutning til, at SF's forslag bør gennemføres. Som beslutningsforslaget er formuleret, vil den foreslåede forretningsordensbestemmelse være omfattet af den almindelige regel i § 42 om fravigelser fra forretningsordenen. Fravigelser kræver således en tilslutning på $\frac{3}{4}$ af de stemmende. I bemærkningerne til beslutningsforslaget er det anført, at der alene skal kunne dispenseres fra 30-dages-fristen i tilfælde af uopsættelig hastelovgivning i forbindelse med